

O stížnostech nss uvážil:

Sázení peněz do herního peněžního automatu je hrou, podobně jako na př. hra v karty, domino, ruleta a pod. Také hra spadá ovšem v širším smyslu pod pojem zábavy. Pravidla o obecní dávce ze zábav, vl. nař. č. 143/1922 Sb., nevymezují přesně pojmu »zábavy« ve svém smyslu, nýbrž v § 2 podávají jenom velmi podrobný výpočet toho, co pod zábavou rozumějí. Avšak právě z tohoto výpočtu dospěl nss k přesvědčení, že pravidla dávková hru o sobě nechtěla subsumovati pod pojem zábavy ve smyslu §§ 1 a 2 prav.

Svědčí tomu především ta okolnost, jistě nápadná a nikoliv náhodná, že pravidla přes neobvykle podrobný výpočet zábav dávce podrobených neuvádějí nejobvyklejší zábavnou hru, t. j. hru v karty; z toho dlužno souditi, že tuto hru jistě — a patrně také jiné hry o sobě — zdaniti nechtěla. Dále padá pro výklad pravidel na váhu okolnost, že uvádějí sice ve svém výpočtu hru v kuželky a na kulečnicku, ale nepodrobují dávce tyto hry o sobě, nýbrž jenom »závody při hře v kuželky a na kulečnicku«, dávající tím jasně najevo, že prostou hru v kuželky a na kulečnicku za zábavu ve svém smyslu nepokládají. Posléze je pro výklad dávkových pravidel, vydaných jako součást vl. nař. č. 143/1922 Sb., významnou okolnost, že vl. nař. č. 15/1928 Sb., které se označuje jako norma měnicí a doplňující vl. nař. č. 143/1922 Sb., nechávajíc v §§ 1 a 2 pravidla o dávce ze zábav beze změny, zavádí jako zvláštní dávku dávku ze hry v karty, v domino, na kulečnicku a v kuželky, dávajíc tím jasně najevo, že tyto hry za zábavy ve smyslu pravidel o dávce ze zábav nepokládá.

Uvedené momenty svědčí tak silně pro závěr, že hry — a tudíž i sázení peněz do herního automatu — o sobě nespádají pod pojem zábavy ve smyslu pravidel o dávce ze zábav, že závěr ten nemůže býti otřesen ani poukazem na ustanovení § 2 bod 2 in f., podle něhož dávce jsou podrobeny házení kroužky a tomboly. Z ustanovení § 2 bod 2 prav. možno dovozovati jen tolik, že dávce ze zábav podléhají jednak hry, které mají zároveň povahu »produkce nebo podívané«, a dále hry ve výpočtu tom výslovně uvedené, jako právě házení kroužky a tomboly. Poněvadž sázení do herních peněžních automatů ani není »produkcí nebo podívanou«, ani v § 2 bod 2 prav. není výslovně uvedeno, nelze je uznati za podrobené dávce ze zábav.

Č. 11.829.

O b e c n í d á v k y: Podléhá dávce z přepychových bytů místnost, používaná živnostníkem k přijímání zákazníků a vyřizování korespondence, třebas jí k tomuto účelu není nezbytně třeba?

(Nález ze dne 5. dubna 1935 č. 13.955/35.)

V ě c: Karel P. v P. proti okresnímu úřadu v Přerově o obecní dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-li byla z jeho bytu v P. za léta 1928—1931 předepsána dávka z přepychových bytů v částce 1.200 Kč ročně. Odvolání, v němž uplatňováno vyloučení jedné místnosti používané jako kanceláře z důvodu § 1 odst. 3 lit. d) prav., bylo měst. zastupitelstvem v P. a v cestě instanční nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě z důvodu, že místnosti té, již st-l užívá ku přijímání obchodních návštěv a ku přípravě korespondence ve své živnosti cihlářské, není k účelům živnosti této výhradně zapotřebí.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss:

Podle § 1 odst. 3 lit. a) pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů v P., schválených zem. výborem v Brně výnosem z 31. srpna 1927 a platných na dobu od 1. ledna 1927 do 31. prosince 1932, nepovažují se za obytnou místnost této dávce podléhající prostory, kterých se užívá výhradně k účelům živnosti neb povolání.

V daném případě není sporno, že místnosti, o kterou zde jde, je používáno pouze k přijímání obchodních návštěv a přípravnému vyřizování korespondence, a že neslouží k účelům obytným. Žal. úřad má však za to, že místnost ta není prostorem od dávky osvobozeným, poněvadž jí není k účelům cihlářské živnosti st-lovy zapotřebí. Tento názor žal. úřadu, proti kterému stížnost brojí, je v rozporu s cit. ustanovením pravidel, neboť podle nich rozhoduje pro osvobození určité místnosti jediné, že se jí k účelům živnosti nebo povolání výhradně užívá, takže rozhoduje pouze skutečnost užívání, a je úplně bez významu, zda živnost nebo povolání takového užívání vyžaduje čili nic.

Je tudíž nař. rozhodnutí založeno na nesprávném výkladu zákona.

Č. 11.830.

O b e c n í v o l b y: Zruší-li zem. úřad volbu obecní rady pro vadu vol. řízení vzniklou tím, že obsazení mandátů případlých skupině sdružených stran stalo se en bloc touto skupinou a nikoliv rozvržením na jednotlivé sdružené strany, není oprávněn zároveň rozhodovati o tom, jak jest rozvrh ten provést.

(Nález ze dne 5. dubna 1935 č. 14.062/35.)

Věc: Dr. Antonín Cs. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o volbu obecní rady.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dne 17. října 1932 byla v P. provedena volba obecní rady. K námitkám Eisiga Sp. zrušil žal. úřad rozhodnutím z 8. listopadu 1932 volbu členů obecní rady v P. Josefa M., Dra Karla F., Dra Jaroslava K., Artura Sp., Josefa M., Teodora D. a Karla St., zvolených en bloc za volební skupinu, utvořenou pro volbu obecní rady sdruženými stranami č. 2, 4, 5, 6, 7, 9, 11, 12 a 13. Současně určil zem. úřad, že osm mandátů (se započtením mandátu prvního náměstka), připadajících uvedeným sdruženým stranám, mělo býti rozvrženo mezi jed-